ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΟΜ ΤΟΠΠΙΝΓΚ

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΣΤΟΝ ΥΠΟΓΕΙΟ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟ

Ἔντουαρντ Μαλρόνεϋ, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ εἶχε ἀρχίσει τὸ πολυτάραχο στάδιό του ἀπὸ ἁπλὸς ἀστυφύλακας, ἔτυχε νάχη διάθεσι μιὰ μέρα κι' ἀφηγήθηκε μ' ἐκεῖνο τὸν παράξενο καὶ νευρικὸ τρόπο του, στοὺς ἀστυνομικοὺς ρεπόρτερς τῶν ἐφημερίδων μερικὲς ἀπ' τὶς παληὲς κι' ἀξέχαστες ἀναμνήσεις του.

—Ἄ ! Ἡ ζωή μου ! ἔκανε ὁ Μαλρόνεϋ μὲ κάποια πίκρα. Τί ἐφιαλτικὴ περιπέτεια ! Ἐπέρασα τὶς πιὸ τραγικὲς ἀγωνίες κι' ἀντίκρυσα χίλιες φορὲς τὸ θάνατο. Μά, δὲν βαρυέστε ! Ὅλα περνοῦν ! Ὅλα ξεχνιοῦνται ! Τί ἀξιοθαύμαστη ἀντοχή, ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος ! Ἄ, πῶς ἀντέχει ! Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριο, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ διαφωτίσω μέχρι σήμερα κι' εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μείνη ἔτσι σκοτεινὸ κι' ἀνεξιχνίαστο ἀκόμα πολλὰ χρόνια, ὥς τὴν τελευταία μου στιγμή. Ὁ ἄνθρωπος ! Τί ἄλυτο αἴνιγμα ! Τί γρῖφος !...

Ὁ Μαλρόνεϋ ἄναψε τὴν πίπα του, κύτταξε μιὰ στιγμὴ τοὺς ρεπόρτερς κι' ἔπειτα βυθίστηκε στὶς ἀναμνήσεις του.

—Θὰ σᾶς μιλήσω σήμερα, τοὺς εἶπε σὲ λίγο, γιὰ κεῖνον τὸν περίφημο «φόνο στὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο»... Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μυστήρια, ποὺ κατάφερα νὰ διαφωτίσω. Ἂν εἶχα τὸ ταλέντο τοῦ ἀγαπημένου μου συγγραφέως Ἔντγκαρ Ἄλλαν Πόε, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς κάνω ν' ἀνατριχιάσετε μ' αὐτὴν τὴν ἱστορία... Μὰ δὲν πειράζει. Ἐλπίζω ὅτι ἔχετε περισσότερη φαντασία ἀπὸ μένα... Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ ἁπλᾶ καὶ μὲ λίγα λόγια τὴν ὑπόθεσι τοῦ φόνου, ὅπως μοῦ φαίνεται τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς ἁπλῆ, ἀπελπιστικὰ ἁπλῆ, κι' ἡ ἴδια ἡ ζωή...

Νά, λοιπόν, πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες ἔγκλημα :

Ἕνα πρωΐ, στὶς ὀχτὼ ἡ ὥρα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἕνας συρμὸς τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ Λεωφόρο Λέξινγκτον, στὸ μακρὺ τοῦννελ, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στὴν 125η καὶ στὴν 86η ὁδό, ὁ Τζαίημς Μίντς, ὑπάλληλος ἑνὸς χρηματιστοῦ τῆς Γουὶλ Στρήτ, στεκόταν ὄρθιος καὶ στηριζόταν μὲ τ' ἀριστερό του χέρι σὲ μιὰ θέσι. Ὁ Μάξ, ὁ ἀδελφός του, ἦταν δίπλα του. Ποτὲ ἄλλοτε τόσοι ἐπιβάτες δὲν ἦσαν στριμωγμένοι σὰν σαρδέλλες μέσα σ' ἕνα βαγόνι, ὅσοι ἦσαν ἐκεῖνο τὸ πρωΐ. Ὁ Τζαίημς, ὡστόσο, διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του, διπλωμένη στὰ...ὀχτώ, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλῆ κανένα. Τί διάβαζε ἐκείνη τὴ στιγμή ; Τίποτε εὔθυμο ; Ποιὸς ξέρει... Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση πειὰ τὰ γέλια του. Ἄξαφνα ὅμως χλώμιασε, στέναξε βαρειὰ καὶ σωριάστηκε πάνω στὸ πάτωμα ὀναίσθητος !

Ὁ Μάξ, ὁ ἀδελφός του, κατάχλωμος κι' αὐτός, ἔσκυψ' ἀμέσως ἀπὸ πάνω του, ἐνῶ τὸ τραῖνο ἔβγαινε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ τοῦννελ, κι' ἔκανε νὰ σηκώση τὸν δυστυχισμένο Τζαίημς, μὰ ἔνοιωσε κάτι ζεστὸ νὰ βρέχη τὸ χέρι του καὶ τραβώντας το ἀπότομα, εἶδε μὲ φρίκη ὅτι ἦταν καταματωμένο !...

—Τὸν μαχαίρωσαν ! φώναξε ὁ Μάξ.

Κι' ἔπειτα, σφιγγοντας τὰ δόντια του, κύτταξε τριγύρω του μὲ λύσσα. Ἕνας μελαψὸς ἄνθρωπος, μ' ἀπαίσιο πρόσωπο, εἶχε καρφώσει τὰ λαμπερὰ μάτια του ἀπάνω του. Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ γιατὶ τὸν κύτταζε τόσο βλοσυρά ; Μόνο ἕνας ἵππότης μποροῦσε νάχη μιὰ τέτοια ἔκφρασι....

—Αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος ! Αὐτὸς μαχαίρωσε τὸν ἀδελφό μου ! οὔρλιαξε ὁ Μάξ, δείχνοντας τὸν μελαψὸ ἄνθρωπο μὲ τὰ λαμπερὰ μάτια.

Τὸ βαγόνι ἀναστατώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸν πανικὸ καὶ τὶς φωνές. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ τραῖνο ἔφτανε στὴν 86η ὁδό. Μερικοὶ ἐπιβάτες εἶχαν μαζευτεῖ γύρω ἀπὸ τὸν ἐτοιμοθάνατο. Μέσα ὅμως στὴ γενικὴ σύγχυσι ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε δείξει ὁ Μάξ εἶχε γίνει ἄφαντος. Τὸ τραῖνο στάθηκε στὸ σταθμὸ κι' ὁ Μάξ μὲ δυὸ ἐπιβάτες μετέφερε τὸν ἀδελφό του στὴν ἀποβάθρα.

Ὅταν ὁ ὁδηγὸς θέλησε νὰ ξεκινήση πάλι, οἱ ἐπιβάτες, ποὺ εἶχαν μαζευτεῖ μπροστὰ στὶς πόρτες, τὸν ἐμπόδιζαν νὰ τὶς κλείση καὶ νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σταθμό.

Ὁ Μάξ Μίντς τότε προσπάθησε νὰ ξαναβρῆ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο, μὰ ὁ δολοφόνος τοῦ ἀδελφοῦ του εἶχε χαθεῖ...

Ἔφτασε τέλος καὶ τὸ φορεῖο. Μὰ ἦταν ἀργὰ πειά. Ὁ Τζαίημς Μίντς εἶχε πεθάνει !... Ὁ πόλισμαν θέλησε νὰ πάρη τὶς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, μόλις ὅμως ἄρχισε νὰ τοὺς ρωτάη, ἕνας - ἕνας τοῦ γύριζε τὴν πλάτη καὶ χανόταν μέσα στὸ πλῆθος. Ἡ πόρτες τῶν βαγονιῶν μπόρεσαν τότε νὰ κλείσουν κι' ὁ συρμὸς ἔφυγε σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ σταθμό...

Ἐγὼ ἤμουν ἀκόμα ἀστυφύλακας κι' ἔτυχε νὰ περνῶ ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς 86ης ὁδοῦ, μαζὺ μὲ μερικοὺς συναδέλφους μου, ποὺ φοροῦσαν πολιτικά. Ἔτρεξα λοιπὸν κοντὰ στὸν Μὰξ Μὶντς καὶ τοῦ εἶπα :

—Κύτταξε καλὰ τὸν κόσμο ποὺ εἶνε γύρω μας καὶ δεῖξε μου ἐκεῖνον ποὺ σκότωσε τὸν ἀδελφό σου... Ἐκεῖνον ποὺ ἔστεκε κοντά σας. Μὴ φοβᾶσαι μήπως γελαστεῖς. Δεῖξε μου πέντε ἢ ἕξη, θὰ τοὺς πιάσουμε ὅλους !...

Ὁ Μὰξ Μὶντς τότε χύμηξε ἄξαφνα κι' ἅρπαξε κάποιον ἀπὸ τὸ λαιμό.

—Αὐτὸς εἶνε ! φώναξε. Κυττάξτε, εἶνε ματωμένα τὰ ροῦχα του !

Ἐγὼ ἄρχισα ν' ἀνακρίνω τὸν ὕποπτο. Ὅπως μοῦ εἶπε ὁ ἴδιος, ὀνομαζόταν Ἀντώνιο Νογκιέρο κι' ἦταν Πορτογάλλος...

—Δὲν ξέρω τί συνέβη !.... μοῦ δήλωσε σαστισμένος. Δὲν πρόφτασα νὰ καταλάβω τί συνέβη. Ναί, στεκόμουν δίπλα τους, μὰ δὲν εἶδα τίποτα ! Εἶμαι ἄρρωστος. Δὲν ἔκαμα ἐγὼ τὸ φονικό !...

Φαινόταν στ' ἀλήθεια ὅτι ἦταν ἀθῶος, ἐπειδὴ ὅμως εἶχε αἵματα ἀπάνω στὰ ροῦχα του, τὸν πήγαμε στὸ τμῆμα.

—Μὲ τί μαχαίρι σκότωσαν τὸν ἀδελφό σου ; ρώτησα τὸν Μὰξ Μίντς. Ποῦ εἶνε τὸ μαχαίρι τοῦ δολοφόνου ;

Δὲν τὸ εἶχε δεῖ κανείς. Ἦταν ὅπως βλέπετε ἕνα μυστηριῶδες ἔγκλημα.

«Κάποιος ξένος, κάποιος μισότρελλος, θὰ ἔκανε δίχως ἄλλο αὐτὸ τὸν φόνο, συλλογισθῆκα. Πρέπει ὡστόσο νὰ βρεθῆ τὸ μαχαίρι. Ἡ ἁπλὴ μαρτυρία τοῦ Μὰξ Μὶντς δὲν εἶνε ἀρκετὴ γιὰ ν' ἀποδειχθῆ ὅτι ὁ δολοφόνος εἶνε ὁ Ἀντώνιο Νογκιέρο...».

Ἑπτὰ πρόσωπα κρατήθηκαν στὸ τμῆμα γιὰ μάρτυρες, μαζὺ μὲ τὸν Νογκιέρο. Ἀπὸ τὴν ἔρευνα ποὺ κάναμε, δὲν βρήκαμε ἀπάνω σὲ κανένα τὸ μαχαίρι.

«Πρέπει νὰ τὸ βρῶ !», εἶπα μὲ πεῖσμα μέσα μου κι' ἔφυγα σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ τμῆμα.

Κανεὶς δὲν εἶχε συλλογιστεῖ νὰ πάρη τὸν ἀριθμὸ τοῦ βαγονιοῦ, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε γίνει ὁ φόνος. Στὴ διεύθυνσι τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου μὲ πληροφόρησαν ὅτι εἴκοσι τραῖνα ἦσαν στὴ γραμμὴ τῆς Λεωφόρου Λέξινγκτον. Ἂν λοιπὸν ἔπαιρνα τὸ πρῶτο τραῖνο, ἔκανα μιὰ γρήγορη ἔρευνα καὶ κατόπιν ἔβγαινα στὸν ἄλλο σταθμὸ γιὰ νὰ πάρω τὸν ἑπόμενο συρμό, μέσα σὲ μιὰ ὥρα τὸ πολὺ θὰ εὕρισκα τὸ ματωμένο βαγόνι.

Κι' αὐτὸ ἔκανα. Στὸ ἔννατο τραῖνο εἶδα αἵματα στὸ πάτωμα ἑνὸς βαγονιοῦ. Ἐπιτέλους ! Εἶχα βρεῖ τὸ βαγόνι τοῦ ἐγκλήματος...

Ὄχι ὅμως καὶ τὸ μαχαίρι !

«Κι' ὡστόσο, συλλογίστηκα, αὐτὸ τὸ μαχαίρι θὰ εἶνε ἀκόμα ἐδῶ πέρα, γιατί ἂν τὸ εὕρισκε κανείς, θὰ τὸ ἔδινε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία....».

Ἄρχισα τότε νὰ ψάχνω προσεχτικὰ κάτω ἀπὸ τὶς θέσεις, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ μόνο, στὴν ὁποία καθότανε μιὰ μελαχροινὴ νέα, ποὺ κύτταζε μπροστά της ἀκίνητη, μ' ἕνα παράξενο βλέμμα τρελλῆς.

—Σηκωθῆτε ! τῆς ρώναξα ἀπότομα. Ἄρπαξε φωτιὰ ἡ θέσις σας !...

Ἡ ἀλλόκοτη νέα, μὲ μιὰ τρομαγμένη κραυγή, τινάχτηκε ὄρθια, σὰν νὰ εἶχε κάποια σοῦστα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα ματωμένο μαχαίρι γλύστρησε ἀπὸ μιὰ δίπλα τοῦ φορέματός της καὶ καρφώθηκε στὸ πάτωμα !

Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν ἡ Ἐλβίρα Νογκιέρο, ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀντώνιο...

Ὅταν τώρα ἔδειξα τὸ μαχαίρι στὸν ἄνδρα της, στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς Μπούλμπερυ Στρήτ, ὁ Νογκιέρο μούγκρισε ἀπὸ τὴ λύσσα του.

—Ναί ! Ἐγὼ τὸν σκότωσα ! μοῦ φώναξε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος ! Μὲ πείραξε τὸ γέλιο αὐτουνοῦ τοῦ Μίντς, ἐξήγησε κατόπιν. Ἔκανε ὅτι διάβαζε τάχα τὴν ἐφημερίδα, κι' ὅμως κριφοκύτταζε τὴ γυναίκα μου, ποὺ καθόταν ἀπέναντί του καὶ τῆς ἔκανε γλυκὰ μάτια. Ὅταν λοιπὸν ἡ Ἐλβίρα γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ μὴ τὸν βλέπη, αὐτὸς ὁ Μὶντς ξέσπασε σ' ἕνα περιφρονητικὸ γέλιο, ποὺ μ' ἔκανε νὰ λυσσάξω ἀπ' τὸ θυμό μου !... Ἐγὼ τὸν σκότωσα, ναί ! Τὸν κόρφωσα κρυφὰ μὲ τὴ «σαβάγια» μου (μεγάλος σουγιᾶς), κι' ὕστερα τὸν ἔκρυψα στὸ φόρεμα τῆς γυναίκας μου, ποὺ εἶχε μαρμαρώσει ἀπ' τὴ φρίκη της....

Καταλαβαίνετε τώρα ὅτι ὁ Πορτογάλλος αὐτὸς ἦταν ἕνας μισότρελλος, ἕνας ζηλιάρης, ποὺ νόμιζε ὅτι ὅλος ὁ κόσμο ἔκανε κόρτε στὴ γυναίκα του. Κι' εἶχε δολοφονήσει ἕναν ἀθῶο, γιατί ὁ Τζαίημς Μὶντς οὔτε θὰ εἶχε προσέξει διόλου τὴν Ἐλβίρα Νογκιέρο. Ὅσο γιὰ τὸ μοιραῖο γέλιο του, ποιὸς ξέρει τί εἶχε διαβάσει ἐκεῖνο τὸ πρωΐ στὴν ἐφημερίδα του.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ στείλουμε τὸν δολοφόνο στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, τὸν κλείσαμε στὸ φρενοκομεῖο τῶν ἐγκληματιῶν τῆς Νέας Ὑόρκης...

Κι' ὁ Ἔντουαρντ Μαλρόνεϋ, γελῶντας νευρικά, ἐπρόσθεσε :

—Βλέπετε, φίλοι μου, πόσο περίεργο ἦταν τὸ μυστήριο αὐτοῦ τοῦ «φόνου στὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο» ; Τὸ νοῦ σας, λοιπόν ! Προσέχετε πάντα τοὺς μισότρελλους ζηλιάρηδες, σὰν τὸν Ἀντώνιο Νογκιέρο !... Εἶνε οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι κακοῦργοι !...

ΤΟΜ ΤΟΠΠΙΝΓΚ